

ΔΕΙΠΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

(Γραμμενο αμεσως μετα τον δειπνο – με δυο προιν ‘καταζητουμενους’ αγωνιστες απο δυο ομαδες που ανηκα στην οργανωση τοτε - οταν μονος επεστρεψα στο σπιτι και εμεινα ξυπνιος μεχρι το ξημερωμα, σκευτωμενος τα συνβαντα εκεινης της εποχης και ξαναβλεποντας στο μυαλο τα προσωπα τωσων και τωσων αγνων πατριωτων που εξησα και πονεσα μαζι τους τοτε. Ξανα ειδα να θαβωμε μεσα σε φρεσκο-σκαμμενους ταφους νεα παιδια που τολμησαν να ζητησουν την λευτερια του τοπου μας. Ξανα-ειδα φτωχες μανες, στα χωρια τους, μαβρουφορουσες να καθωντε σιωπηλες στην γωνια του ενος δωματιου σπιτιου τους και πατερες σκευτικους για οτι εχασαν και πως το μελλον πλεον εχει αλλαξει για ολους στην οικογενεια – ονειρα τωρα κατεστραμενα. Σκεψεις ατελιωτες και πικρες).

Αναμεσα σε αντρες δυο καθομουν να δειπνισω.
Οι σκεψεις τους και το μυαλο σε χρονια πανε πισω.
Των αναμνησεων φτερα τους πειραν σ’αλλη χωρα
Και φηγαν απο το παρον και ξαναζουνε τωρα
Στην γη που γεννηθηκανε, π’αγαπησαν και κλαψαν,
Με φιλους που συζησανε, πολεμησαν και θαψαν.
Που σαν παιδια μεσ’στεις σπυλλιες σαν τα αγρημια ζουσαν
Και σαν θερρια για λευτερια με πισμα πολεμουσαν.

Τα λογια λιγα. Οι ματιες αφιρημενες μιαζουν.
Του πονου συννεφα, θαρρω, τα μετοπα τους σκιαζουν.
Τα φυλλοκαρδια στην σκηα εγηραν και μαρενουν,
Μα τες ψυχες σαν συδερα οι αναμνησεις δενουν.

Κί’εγω, φτωχος ο ποιητης, το ποιημα αρχιζω
Και πρωτα ολους που ‘πεσαν ετοτε μακαριζω !
Θωλα τα ματια της ψυχης, με ληψηση κοιτουνε
Τες δυο καρδιες που δυπλα μου στεναζουν και πονουνε.
Κί’εγω αστεια τους μιλω και ξεγνιαστα γελούμε,
Μα ξερω πως, κί’ οι τρεις εδω, στα χρονια ‘κεινα ζουμε.
Στα χρονια τα παραξενα, τα εματοβαμμενα,
Που τωρα σαν περιεργα μας φαινοντε και ξενα.

Οι προγονοι τους ιερα καθηκοντα προσταξαν
Κί’αυτοι αυθορμητα, ψηλα, σαν αετοι πεταξαν.
Πολεμησαν αψιφηστα στου θανατου το δωμα,
Να λευτερωσουν τ’ατιχο το πονεμενο χωμα,
Της Κυπρου, που οι προγονοι σ’αυτους αφιερωσαν,
Μα σκλαβωμενο – οημε – στους νεους παραδωσαν.
Μα αλλοι ασκευτα, κακως τους κοπους τους πουλησαν
Κί’ερηπεια τα ονειρα για θυμηση τους ‘φησαν.

Μα οσο κί’αν των προδοτων οι πικρες να τους δερνουν,
Ασαλευτοι στα υψιλα ιδανικα τους μενουν.
Τα ονειρα που ειχανε δυπλωσαν τα φτερα τους,
Μα δεν πεθανανε, αλλα νε ερθει η σειρα τους

Την δειψα, για την λευτερια, που ειχαν να δαμασουν,
Το ναμα ποθων ιερων γλυκα να δοκιμασουν.

Εσας λεβεντες, που 'σαστε μεσ'στην ΕΟΚΑ μελει,
Ο Διγενης ο Ακριτης απο καρδιας σας θελει
Ο καθε ενας οπου ζει, οπου σταθει και λαχει
Το μετοπο και ονειρα ψυλα παντα να τα 'χει !
Κί'αν τις θυσιες ο καιρος ως φαινετε 'χει θαψει,
Για σας λαμπρο ιστορικο ο Θρυλος εχει γραψει.
Οι Γερανοι του Υβικου, ως λενε, δεν ξεχνουνε ! –
- Αυτους που σας προδοσανε τραχια κατιγορουνε.

Σαν καταρρακτες ανοιξαν οι ποταμοι στα ματια,
Τριγυρω σαν σκυαζωμαι ονειρων τα κοματια.
Αισθηματα – που ξεχασα – το πνευμα μου ξαφνιαζουν.
Ω πως, αυτες οι δυο ψυχες σαν την δικη μου μιαζουν.
Την δυναμη που κοιβερνα την γη και τα ουρανια
Να προστατεβει, της ζειτω, εσας ρε παλλικαρια.
Να σας τιμησω δεν εχω καπελο για να βγαλω.
Μα στις καρδιας τ'αποκρυφα βαθια θε να σας βαλω.

Τα κατορθοματα σας, γυοι της Κυπρου, δεν κοιμουντε,
Στης γης τις τεσσερεις γωνιες οι Ελληνες θυμουντε.
Τα λογια χαραξα εδω, εσας να ενγκομιζω.
Στο μελλον τους απογονους μ'αυτα να τους θυμιζω.
Περφανια να'χουν στην ζωη, τες ριζες τους να ξερουν
Και στα δικα τους τα παιδια αυτα να μεταφερουν.
Και να'χουνε κλωστη χριση απ'το ερφαλι περα
Να σας συνδεει παντοτε ημερα με ημερα !

16/11/1992, at Sylvania - Πανικος Χριστου της Ευτυχους. Peter Savvides